

8581

☼ ☼ J. VIDAL Y JUMBERT ☼ ☼

LAS PESSIGOLLAS
DE LA SENYORETA

COMEDIA EN UN ACTE Y EN PROSA

PREU: 75 CÉNTIMS

LAS PESSIGOLLAS DE LA SENYORETA

*Al director de la Companyia de "La Unió
Lliberal" D. Vicens Boix,*

*Son amich,
L' Autor.*

Granollers 2 Abril 1906.

Aquesta obra es propietat de son autor, y sense'l seu permís ningú la podrà traduhir, representar ni reimprimir.

Per lo que 's refereix à sa representació y cobro de drets, n' está encarregada la *Societat d' Autors Espanyols*.

LAS PESSIGOLLAS

DE LA SENYORETA

COMEDIA EN UN ACTE Y EN PROSA

ORIGINAL DE

J. VIDAL Y JUMBERT

Estrenada en lo "Teatre Catalá" instalat en lo de
Romea de Barcelona la nit del 21 de Mars de 1906.

GRANOLLERS

IMPREMPTA DE FRANCISCO CUCURELLA

Carrer de Corró, 9

1906

REPARTIMENT

PERSONATGES

SR. JAUME, tot carinyo per sa filla. . .
ANGELINA, 19 anys, ab posat y to de
malalta.
MIRACLE, masover del primer. . .
PERET, 14 á 15 anys, son fill. . . .
ADOLFO, 22 anys, cosinet y promés
de la noya, molt curt de
vista, papissot y gomós. . .
QUIMET, 23 anys, de menestral aco-
modat de poble.
MOSSO 1er
MOSSO 2.^{on}

ACTORS

Sr. Virgili
Sra. Jarque
Sr. Daroqui
» Capdevila (F)
» Morató
» Doménech
» Guerra
» Antiga

Homes y donas del camp.

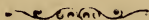
Director artístich: D. VICENS DAROQUI

*L' acció en una torre propera á un poble, y época actual.
Dreta y esquerra, las del actor.*

ACTE ÚNICH

La escena representará 'l barri d' una torre-casa de pagés. Al fondo muralla, y en son centro, portas. A la esquerra, part de faixada de la casa, ab pedrís. A la dreta, pou. Accesoris apropiats.

ESCENA PRIMERA

MIRACLE y MOSSO 1.er *Lo primer sortint de la casa; lo según arreglant eynas.*

MIRACLE ¿Ahónt es lo baylet?

MOSSO 1.er Uy, uy, densá que n' es arribada la senyoreta y lo senyor Jaume, que per aquí no 's veu.

MIRACLE ¡Dimoni de xicot! ¡Ja será al poble á portar lo noticia de l' arribada dels senyors al Quimet!

MOSSO 1.er Be, veuréu, com que 'l Quimet sempre li es agradada la senyoreta Angelina.

MIRACLE Pero are es promesa y ab lo seu xicot aquí.

MOSSO 1.er ¿Qué po tser es aquell de las vidrieras?

MIRACLE ¿Qué no ho has conegut?

MOSSO 1.er Prou que m' ho soch pensat ab aquellas muecas que li fa á la senyoreta.

MIRACLE Muxoni qu' es nebot del amo. Ves si han brenat aquells, y á tornari.
(Mosso 's fica á dins.)

ESCENA II

MIRACLE, y desseguida SR. JAUME y ANGELINA, de dins.

MIRACLE Per mi á la senyoreta no li entenen pas la malaltía... Y la mala cara.

JAUME (Sortint de bras ab sa filla.) Tu necessitas llum, ayre, aquest alé que 'l camp sols despedeix..... Recórdaten be de lo que 't va dir lo senyor metge. (A Miracle.) La Paula y la Marieta deurán tardar.

MIRACLE Ja ho tenen per vici. Ni que Granollers tingués encantarias. Arriban sempre llustre. Las hi dol deixar lo mercat.

JAUME (A Angelina, ab molt carinyo.) ¿Qué 't sembla, podrás esperar?

MIRACLE Si per cas ab quatre gambadas me 'n arribo á una casa vehina, y tindrem sopa, caldo...

ANGELINA (Com aclaparada, melangiosa.) Si no 'm convé res... Es lo cansanci del viatge.

JAUME Si, dona, te refarás.

ANGELINA Ja li soch dit allí dintre que no 'n tenia necessitat... (A Miracle.) ¿Y ha crescut la Marieta? ¿Y la Paula hi pensa forsa ab mi?

MIRACLE (Festós.) Y tots. Y com no hem de pensa-rhi tractanse de l' Angelina. Que aquí casa sempre s' hi pensa, y la dona y la Marieta y en Peret no saben pas dir un mot que no hi retreguin á la senyoreta.

- ANGELINA Gracias, gracias.
JAUME (A *Miracle*.) També us estima ella, també.
MIRACLE Prou que ho sabem.
JAUME Veyam si han crescut gayre las rosas.
Volguent fer aixecar á l' Angelina y donantli 'l bras.
ANGELINA No, papá, si estich be aquí.
JAUME Una volteta no més... Saps que 't recomená 'l metge... Veyam si 'ls rosers de que l' any passat tant te cuydavas han prosperat.
Desapareixent pel foro.
MIRACLE Si no 'ls coneixerá de grossos y ufanossos.

ESCENA III

MOSSOS y DONAS, *de dins, movent gatzara.*

- Mosso 1.er Que hi ha 'l senyor y la senyoreta allí fora.
Mosso 2.^{on} Per cantar ray mentres fem feyna.
Mosso 1.er Com qu' está malalta la senyoreta.
Mosso 2.^{on} Qui canta 'ls seus mals espanta... Be li agradava prou l' any passat quan li feyan aquellas cantadas... ¿Com dihéu que fa la cansó que aprenéu? (*Un la taraleja.*) ¡Ah, sí!
Durant aquest diálech homes y donas arreglan las eynas, fangas, magallas ells; y ellas, covas, cistellas, etc. Los joves com fent l' amor á las noyas. Molta broma entre tots. Tota la escena ab molta pausa. Després d' haver cantat una cansó, desapareixen pel foro.

ESCENA IV

MIRACLE, JAUME y ANGELINA, *entran pel foro, aixís que acaban de desapareixer los treballadors.*

- ANGELINA Qué m' agrada aixís á ple camp.
- JAUME Pero... (*Angelina signantli muxoni perque 'ls treballadors repeteixen la cansó. Aixís que acaban de cantar.*) Es á dir que ja no vols donar la volteta per la quintana.
- ANGELINA Papá, déixim are... Després hi anirem... Aquí 'n aquest recó llegint un rato, me sembla 'm farà be estarhi.
- MIRACLE Déixim anar á dir als mossos que no cantin.
- JAUME Si, que l' amohinarían á n' aquesta.
 Se 'n va á dins.
- ANGELINA (*A Miracle, detenintlo.*) No, no, si m' agrada y forsa.
- MIRACLE Com que son al camp d' aquí 'l costat no pararán may ab aquestas cansons que s' aprenen.
- ANGELINA Si m' agrada més que no 's pensa. (*Surt Jaume ab un balanci*). Veu com lo meu papá procura desseguida per mí.
 Li posan lo balenci á la vora del pou. S' hi asséu, se treu un llibre, y se posa á llegir.
- JAUME No hi haig de procurarhi... Que 't posesis bona voldria... ¿Y a'hont es l' Adolfo?
- ANGELINA A passeig ab lo velocípedo.
- JAUME Aquí s' hauría d' estar. Me fa por que essent tant curt de vista, no 'ls lo portin á n' ell y velocípedo fets á trossos. (*Anant sen cap á dins ab Miracle*)... Y are que 'm

ve á la memoria, y ¿del Hereu del Moli que n' hem de fer?

MIRACLE

Cada vegada que 'm veu: tú, Miracle, aigas al senyor que no passi cuydado... Si no 'l cita.

JAUME

Afegir diners á lo perdut.

Se 'n entran á dins.

ESCENA V

ANGELINA

No, no la retorna pas la primavera la esperansa al cor meu. Tot se 'm presenta negre y sombrívol com diada sense sol. Tant que abans m' espantava la mort, y are fins me sembla que 'm sonriu. Será 'l meu únich consol... Que jo siga rica, y qué vol dir per la felicitat meva! Vol dir una cadena que 'm te endogalada... Qui fos com la Marieta, com qualsevol treballadora, que 'n quan un jove 'ls parla d' estimació poden tancar ú obrir de bat á bat lo seu cor... Pero jo... si deya al papá que no me 'l estimo pas al meu cosinet Adolfo, donaría un disgust al papá, que potser se m' hi moriria, y no vull que 's mori; primer jo... Si, jo ja 'm moriré aviat, que 'l rosech que m' hi sento dintre del cor m' ho diu be, y, pobre Quimet, també 's morirá de l' anyoransa meva.

ESCENA VI

ANGELINA, y PERET, del foro.

PERET *(Mira ab precaució, primer de darrera la porta, y al convences de que no més hi ha l'Angelina, entra alegre.)* Hi ha 'l Quimet.

ANGELINA *(Ab reny carinyós y amoixantlo.)* Dolent, ¿per qué i' has hagut d' anar avisar de qu' éram aquí?

PERET *(Maliciós y content.)* ¿Per qué?... ¿Ahont es lo teu papà?

ANGELINA Per allí dins.

PERET *(Fent acció d'anarsen cap al foro.)* Donchs li dich que entri.

ANGELINA *(Contenintlo.)* No 't portaré may més res de Barcelona, dolent... No, no; no 'l fassis pas entrar al Quimet.

PERET *(Desfentse d'ella.)* Sí.

ANGELINA *(Fugint cap á dins. Molt jugat.)* No, y no, y no...

ESCENA VII

PERET, y ADOLFO, desseguida, del foro.

PERET Vaja si ho faré que hi pugui enrahonarhi 'l Quimet. *(Al veure que entra l'Adolfo ab bicicleta á la ma, vestit de ciclista, tot brut.)* ¡María Santísima!

ADOLFO ¡Un lance!

PERET ¿Qué ha sigut?

ADOLFO Hi caigut á la fanguera de prop lo torrent.

PERET ¿Se 'n hi ha anat de clatell?
ADOLFO No, de costat.
PERET ¿Y s' ha fet mal?
ADOLFO Pel mal no 'm sap greu; lo que 'm dol
 es l' haverme embrutat lo vestit. ¡Tant
 de goix que feya mudat de ciclista!

ESCENA VIII

PERET, ADOLFO, y MIRACLE, *de dins.*

MIRACLE *(A Adolfo.)* Oy que 'l seu tio 'l busca.
 ¿Que ha caygut?

ADOLFO Si, senyor; pero que l' Angelina no se 'n
 enteri. ¿Ahont es?

MIRACLE Se n' ha pujat al bosch ab lo seu papà
 pera veure si 'l veyan pel camí.

ADOLFO Bueno, abans no vingan, aygua, sabó,
 aixugamans, raspall, cosmétich, essen-
 cia d' olor, y sobre tot, árnica. ¡Ay si la
 mamá fos aquí tot aixó ella m' ho pre-
 pararia!

MIRACLE Arréglali desseguida, Peret. *(Peret se fi-
 ca á dins. A Adolfo.)* Entri. ¿Qué s' ha fet
 molt mal?

ADOLFO Fixament no ho sé. ¿Qué li sembla á vos-
 té si me n' hi pogut fer gayre de mal?

MIRACLE Com que jo no me 'n hi sentit.

ADOLFO Si la mamá fos aquí, desseguida 'm trau-
 ria de duptes. Veyam, vosté pegui un cop
 d' ull.

MIRACLE Vosté ho ha de dir si te alguna cosa agra-
 viada.

ADOLFO Aixó si que no. Gasto massa modos pera
 agraviar res.

- MIRACLE Donchs, si no se 'n sent...
- ADOLFO Com á sentirmen no ho sé per clar. M' ho haig de rumiarho. ¿Y de fesomia com estich, la tinch presentable?
- MIRACLE No l' entench.
- ADOLFO Veurá, jo parlo aixís tan fi perque la mamá m' ho ha ensenyat, y per parlar ab senyoretas es necessari posarhi molta atenció. Vull dir si aquesta fesonomia que porto es la mateixa de quan hi arri-
vat.
- MIRACLE A menos que li haguessin cambiada sense vosté adonarsen.
- ADOLFO Ca, no, aixó ho sé segur. ¿Y d' ulls com vaig?
- MIRACLE Me sembla que te 'ls que ha de tenir.
- ADOLFO No, home.
- MIRACLE ¿No? ¿Qué 'n te més que las demés personas?
- ADOLFO Si se m' han romput los postissos, vull dir, los lentes, y m' haig d' assegurar de que 'ls naturals no ho hagin sofert la més petita alteració. Sort que sempre 'n porto de repuesto.
- MIRACLE ¿Ne porta provisió d' ulls?
- ADOLFO No, de lentes. Vol mirarme pel darrera per si hi sofert algún deterioro?
- (Miracle ho fá)
- MIRACLE Carmba, quin estrep que hi porta
- ADOLFO ¿Qué?
- MIRACLE Lo tragina molt gros.
- ADOLFO ¿Pero es natural?
- MIRACLE No ha de serho. (*Perque l'Adolfo com si 's busqués una cosa al darrera*) No s' hi

fiqui 'l dit que se l' aixampla. Quan vingui la Marieta li podrà arreglar.

ADOLFO

¿Ella?

MIRACLE

Ella, ella. Hi te una trassa. Aquest dia me 'n va arreglar un axis.

Signant ab las mans gros.

ADOLFO

Ah, donchs, jo, que ella m' ho arregli no ho vull pas. Me 'n donaria una vergonya,

Tot vergonyós.

MIRACLE

Si no ho ha de fer ab lo vestit posat. Ab lo vestit li arreglará millor.

ADOLFO

Menos, menos.

MIRACLE

Donchs, no pot pas anar pel món aixís.

ADOLFO

Y que haig d' anar.

MIRACLE

Pero be s'ho ha d'arreglar. Figuris si are una senyoreta 'l veyá d'aquesta manera.

ADOLFO

(Esverantse y com volguent fugir) Oh, no...

MIRACLE

No tingui cuydado. No més dich que si 'l vegés.

ADOLFO

Oh, si 'm vegés d' aquesta manera... si 'm vegés, com Adolfo qu' es la meva gracia, no sé si tindrà forsas pera resistir lo sofoco.

MIRACLE

Per aixó mateix, vagi á cambiarse 'l y la Marieta li podrà surgir, li renterá y tindrà 'l vestit com si sortís de cal sastre.

ADOLFO

(Tot content.) Oh, be, cambiantme 'l, si, desseguida... Qu' estaré á punt alló.

MIRACLE

Entri, entri que 'n Peret ja li deu tenir preparat.

ADOLFO

(Desant la bicicleta, y ab una ma tapantse l' estrep.) Vet aquí la fresqueta que tot venint sentia per certas interioritats del meu cos. *(Ficantse á dins.)* Si aquest lance 'm passa entre senyoretas, del sofoco

la mamá m' hauria hagut de retornar.
(*Tornant á sortir desseguit.*) ¡Be deuen
tenir polvos de patata?

MIRACLE Si no n' hi ha n' anirem á buscar al po-
ble.

ADOLFO Si, per que sap...
Se fica á dins.

MIRACLE Ja entench, ja.

ESCENA IX

MIRACLE

Aquestos senyorets de ciutat ni fets de cotó fluix. Me sembla que 'ls han de fer servir molt sovint los polvos pera que no s' encetin... Y á n' aquest xicot per mi li falta un cargol. (*Signant lo cap.*) Densá qu' ha arribat que no sap parlar sino de la seva mamá... Ab la poca estona que hi es, ja 'm te enmamat... La veritat, l' Angelina podria trobar altre cosa. Un xicot més sencer. Be, no vull dir que sigui trencat, pero vaja, més home. Pero com are 'n tots los matrimonis se busca la conveniencia. Rich lo pare de l' Angelina, rica la mare de aquest minyó. Es clar, diner fa diner... Y l' Angelina m' hi jugaria un dinar que si está malalta es perque aquest xicot no li ha sabut trobar las pessigollas.. Y á la noya que 'l seu promés no li sap trobar las pessigollas, confiteula, pobreta... Lo qu' es jo, me donguessin lo que volguessin no me hi casava ab aquest jove, y que m' hauria de casar jo.

ESCENA X

MIRACLE, y PERET, *de dins.*

MIRACLE Ves al bosch d' aquí 'l devant, y digas al senyor Jaume y á l' Angelina que l' Adolfo ja es aquí. Pero cuydado 'n dirlos que se 'n ha anat d' oros.

PERET No tinguéu cuydado. Ja m' ho ha enca- rregat ell també.

MIRACLE (*Perque 'n Peret se 'n va pel foro.*) ¿Ahont vas?

PERET Voltaré.

MIRACLE Ah, bueno.

PERET (*Apart.*) Veyam cuan lograré que 'n Qui- met tinga ocasió de parlar ab l' Angelina.
Pel foro.

ESCENA XI

MIRACLE, y ADOLFO, *desseguida de dins, de gomós, ab lentes.*

MIRACLE Alguna 'n porta de cap... Ben mirat, lo Quimet y l' Angelina fan bona parella... La canalla devegadas te més sentit comú que 'ls homes... Lo qu' es lo Quimet es guapo, dels bons propietaris ¡tira peixet! y un xicot de totas prendas, y te molta lletra, com que havia comensat carrera... ¿Y l' Angelina? una noya que no 'n corren... Vaja, no sé perque 'l senyor Jaume que tan está de sa filla, que per ella tot ho faria, la fa casar ab l' A-

dolfo. Es un disbarat, un disbarat... La llástima que ho pagarà l' Angelina...

Com rumiant,

ADOLFO (*Sortint arreglantse.*) Li sembla si soch anat depressa?

MIRACLE Ja ho crech... Oh, y á propòsit, are qu' estem sols tindriam que parlar una mica jo y vosté.

ADOLFO Me basta saber lo carinyo que vosté porta á l' Angelina pera estar sempre á las sevas ordres, vull dir, á las ordres de vosté.

MIRACLE Precisament d' ella volia parlarli.

ADOLFO ¿D' ella, de l' Angelina? Ab doble motiu pera estar á las ordres de vosté.

MIRACLE Segui. (*S'asseuhen.*) L'Angelina está malalta y més de lo que vostés sé creuhen, y vosté 'n te la culpa.

ADOLFO (*Envanitantsen.*) Vol dir que l' amor...

MIRACLE Sí, aixó, l' amor la mata, y vosté n' es responsable.

ADOLFO (*No estant quiet á la cadira de content.*) Ab totas las senyoretas me passa 'l mateix; no més haig de fer que mirármelas pera que desseguida quedin ull presas y se morin frisosas per mi. Are figuris sent ab l' Angelina cosinets.

MIRACLE Donchs, me sembla que á l' Angelina no li entén vosté prou 'l mal.

ADOLFO ¿No?

MIRACLE No. Ja veurá, parlem sense embuts. ¿No ha provat vosté de quin peu se dol ella?

ADOLFO (*Aixecantse.*) ¿Qué pot ser la cosineta te dolor? No m' ho ha pas dit la mamá aixó.

MIRACLE No, home. Vull dir... Segui. (*S' assenta.*)

Veurá... ¿Qué li diu vosté á n' ella?

Insinuant.

- ADOLFO Oh, la mamá...
- MIRACLE Deixis de mamás. (*A cau d' orella, molt insinuant.*) Quan vosté li parla d' amor... (*Adolfo estranyantsen.*) ¿Qué no li parla may vosté d' amor? (*Adolfo signa que no.*) No? y donchs, ¿qué no li diu vosté que la estima?
- ADOLFO No.
- MIRACLE No? Com pot ser. Aixís, de qué li parla?
- ADOLFO De la bicicleta, de las corridas de caballs, de las senyoretas que visitem, de vestits, de modas y altres cosas tant interesantas com aquestas.
- MIRACLE Be, be, bicicletas, caballs, modas, be, be... ¿Y l' Angelina que hi diu?
- ADOLFO Res. Me te molt enfadat ab sa llinia de conducta. May contesta. Sempre macilenta, á tot diu que sí, y m' amola perque jo haig de fer lo gasto de la conversació.
- MIRACLE ¿Y per qué no n' hi parla vosté d' amor?
- ADOLFO Perque no son cosas que estiguin en us entre personas com cal, y després, al prométrens, tot aixó, crech que ja ho va dir per mí la meva mamá al seu papá.
- MIRACLE Be... Es á dir, que la seva mamá las hi fa l' amor per vosté.
- ADOLFO Si ab totas hi fet lo mateix.
- MIRACLE ¿Qué n' ha tingudas ab moltas de relaciones?
- ADOLFO (*Ufanantse.*) Vol callar. La meva figura ja ho indica. Pero de llegalitas no més que ab l' Angelina.

- MIRACLE Las altres eran d'extranguis.
- ADOLFO No, d'amagat de la mamá. Pero no li digui pas.
- MIRACLE Qué som nens. Aixís ab las altres la seva mamá no li servía d'intermediari pera férloshi l'amor.
- ADOLFO En las altres, me servía dels amichs.
- MIRACLE ¿De manera que vosté sempre fa l'amor per medi de comissionats?
- ADOLFO Es lo modo de no exposarme á rebre un sofoco.
- MIRACLE (*Aixecantse y contenintse.*) Senyor Dolfo, senyor Dolfo... Si ja m'ho pensava que vosté era la causa de la malaltía de l'Angelina.
- ADOLFO ¿Jo? ¿Ab que 's funda?
- MIRACLE Ab lo que m'acaba de dir.
- ADOLFO No comprench.
- MIRACLE Perque vosté no comprén moltas cosas.
- ADOLFO Si jo 'n tingués la culpa, la mamá m'ho hauría dit.
- MIRACLE Deixi tranquila á la seva mamá... Vingui aquí. ¿Creu vosté que hi ha cap noya, jove y guapa com l'Angelina que pugui estar tranquila, al veure que 'l seu promés no li sap trobar las pessigollas?
- ADOLFO No m'ho ha pas dit lo seu papá ni la mamá que l'Angelina tingués pessigollas.
- MIRACLE Y no li han pas de dir. Totas las noyas ne tenen de pessigollas.
- ADOLFO Algunas pot ser sí, ¿pero totas?
- MIRACLE Totas. Lo mérit del promés está en saberlashi trobar.
- ADOLFO Pero poden enfadarshi.

- MIRACLE ¿Enfadarshi per buscarlos las pessigollas? Fugi, si es lo que totas volen que hi hagi qui 'ls se las busqui.
- ADOLFO Pero aixó es cometre una falta de urbanitat, y la mamá 'm renyaría. Perque es lo colmo del mal gust que agafi á una senyoreta y m' entretingui en ferli pessigollas.
- MIRACLE *(Signant ab lo dit com volguentli fer pessigollas.)* ¿D' aquestas? No. Si parlo de las altres de pessigollas: d'aquellas que solen trobarse 'n la vera y honesta estimació.
- ADOLFO Pero jo no més ne sé fer d' aquestas.
- Signant ab lo dit com volguent fer pessigollas.*
- MIRACLE Donchs son de las altres las que ha de buscar. Vetaquí perque está malalta l' Angelina.
- ADOLFO N' hi ha de varias classes?
- MIRACLE Y si, home. Y m' extranya que sent jove no sá piga de las pessigollas de que li parlo.

ESCENA VIII

MIRACLE, ADOLFO, y ANGELINA y JAUME, *del foro.*

- JAUME *(A Adolfo.)* ¿Ja t' has passejat prou? ¿No has pas caygut?
- Miracle 's conté 'l riure pero molt dissimuladament.*
- ADOLFO Es ferme una ofensa 'l dirmho. Com vol que caygui si ab la bicicleta hi vaig més segur que anant á peu.
- MIRACLE *(A Jaume.)* ¿Vol entrar? L'hi haig de parlar d' un assumpto important.
- JAUME Prou, prou.
- Fa seure á sa filla y li fa alguna caricia.*

MIRACLE *(Apart.)* Ho tindria per un càrrech de consciencia si jo no li digués lo que me 'n hi pensat d' aquest xicot. O jo m' enganyo ó l' Angelina se mort de compassió d' ànima al veures promesa ab lo Dolfo, y educada com es y ab la temensa que sempre ha tingut a! seu pare no li gosa dir lo que fa 'l cas.

JAUME *(Que ha conversat ab l' Adolfo y l' Angelina girantse cap á Miracle.)* ¿Qu' anem á dins?

MIRACLE Si, allí no 'ns destorbarán.

▲bdós se ficam á dins.

ESCENA XIII

ANGELINA y ADOLFO. *Ella 's posa á llegir, melangiosa, sense fer cas de ell. Aquest se la contempla, s' arregla 'ls lentes, la trajo, se treu una pinta de bigoti, y se 'l refla, y se mira lo seva persona com satisfeta de sa elegancia. Ella queda com endormiscada. Pausa.*

ADOLFO *(Apart.)* Ab tan de goig com dech fer no 'm resisteix, no 'm resisteix y me dirá ahont las te amagadas. *(Pausa. Acostantshi y remirantse, traguentse y posantse 'ls lentes. Tocantla pera deixondirla, molt suament.)* ¡Cosineta! ¡je, je!

Rialla forsada y ridícula.

ANGELINA ¿Qué vols?

Displicent.

ADOLFO Que cessis per un moment en ta interessant lectura y que te interessant atencio la dediquis al teu futur espós.

Molt jugat tota la escena.

ANGELINA Tu dirás.

ADOLFO *(Mirantse, y ab lo dit com si li volgués*

fer pessigollas en alguna part del cos.) ¡Je, je!

ANGELINA ¿Y are?

ADOLFO ¿M' ho dirás?

ANGELINA ¿Qué?

ADOLFO (*Mirántselas de tots cantons, y signant ab lo dit com volguentli fer pessigollas. Molt cómicament.*) ¿Ahont las tens?

ANGELINA (*Molt estranyada.*) ¿Pero qué?

ADOLFO (*Mirantla y remirantla de tots cantons y signant ab lo dit per ferli pessigollas.*) ¡Je, je!

ANGELINA ¿Que 't sol venir?

ADOLFO (*Contemplánisela amorosament pero cómicament ab los lentes.*) Es que te las busco y no te las trobo. (*Cambiant de posició.*) Pot ser aixís. (*Tornant á cambiar de posició.*) ¿No?

ANGELINA Pero...

ADOLFO Las que 't busco no son de aquellas, son de las altres.

ANGELINA (*Extrenyada.*) ¿Que se t' ha posat lo sol al cap?

ADOLFO (*Mol acaramelat.*) Al cap, no, (*Signant lo cantó dret.*) al cantó dret, (*Adonantse de la equivocació, y signant desseguida 'l cantó esquerra, al cor.*) digo, al cantó esquerra, á n' aquesta entranya sensible.

ANGELINA (*Fa un moviment de disgust y torna á llegir.*) Si ja ho hi dit.

ADOLFO (*Apart.*) Se veu que la comenzo á interessar que se 'm posa seria. Un esfors més y las hi trobo, veja si las hi trobo. (*Ab moltas precaucions s' assenta y ab gros*

gemech com si 's desmayés. Alt.) ¡Cosineta... cosineta! ¡ay! aquí (*Al cor.*) hi sento unas trepitacions que deuen ser de amor. (*Buscant sostenirse.*)

ANGELINA (*Aixecantse esverada.*) ¡Pobre de mí! ¡Que 't passa! (*Aguantantlo.*) Ab lo calor del viatge 's deu haver marejar.

ADOLFO Me moro, Angelina, me moro si no te las trobo. (*Senyalant ab lo dit pera ferli pessigollas.*) ¡Tampoch?

ANGELINA (*Ab sentiment.*) ¡Ay, reyna santissima! Papá, senyor Miracle.

ADOLFO (*No deixantla cridar y retenintla.*) No cridis, cosineta. Es lo desitj de trobárte-las. Pot ser palpant te las trobaré. T' ho faré com á cosinet...

ANGELINA (*Aquesta vegada al senyalarla Adolfo ab la punta del dit, realment li fa pessigollas. Ella fa un xisclé y se 'n aparta enfadada.*) Adolfo...! (*Repentsantse.*) Desvarieja, no 'n pot ser d' altre.

ADOLFO No eran pas d' aquestas las que 't buscava; son de las altres.

ANGELINA Y es clar que desvarieja.

ADOLFO (*Apart.*) Potser desmayantme la enter-niré y m' ho dirá ahont se las te amagadas. (*Alt. Ab un gros gemech cómicament exagerat.*) ¡Ay, cosineta, cosineta! (*Com desmayantse. Apart.*) Are si que la enter-neixo y las hi trobo.

Senyalant ab lo dit pera ferli pessigollas.

ANGELINA Papá, senyor Miracle.

ADOLFO Me moro, si no m' ho dius, me moro sense esperar més.

Com desvaneixentse y quedantse á la cadira ó á terra .

ESCENA XIV

ANGELINA, ADOLFO, y MIRACLE y desseguit JAUME
de dins.

ANGELINA (A Miracle emocionada y no sabentsen a-
venir.) Se li ha posat lo sol al cap y pot
ser remullantli li passarà. Porti aygua.

ADOLFO ¡Aixecantse d' una revolada tot esverat y
tapantse 'l coll de la camisa.) No, que por-
to la camisa planxada y me la mullarian.

JAUME (Sortint.) ¡Qué teniu?

ANGELINA (Sentit.) ¡Ay, papá! l' Adolfo...

Jaume forma un grupo ab Angelina, calmantla; Adol-
fo y Miracle, un altre.

MIRACLE (A Adolfo.) ¡No las hi ha trobadas?

ADOLFO (A Miracle.) Las porta mol amagadas.

ANGELINA (A Jaume.) ¡Ay, papá! pera mi l' Adolfo
no está be de cap.

JAUME (A Angelina.) Ja veuré qu' es aixó (A
Adolfo.) Entra, Adolfo.

Jaume y Adolfo se 'n entran á dins.

MIRACLE Veyam que fan los mossos. (Mirant cap
á fora per la porta del barri. Apart.) ¡Ho-
la! lo noy ab lo Quimet. No 'ls destor-
bem per si venen cap aquí.

ANGELINA Senyor Miracle ¡qué li sembla que pu-
gui ser aixó del Adolfo?

MIRACLE Ja 'n parlarem, Angelina, ja 'n parla-
rem.

Se fica á dins.

ESCENA XV

ANGELINA, y PERET y QUIMET quan s' indica, del foro.

PERET *(Mitj obra la porta del barri, mira á un cantó y altre. Angelina s'ha assentat melangiosa en lo balanci disposantse á llegir. Peret al convences de que l' Angelina 's troba sola, fa entrar al Quimet, y ell desapareix pel mateix foro.)* No hi ha ningú. Are. *(Entra 'l Quimet.)*

QUIMET *(Mitj apagat.)* ¡Angelina!

ANGELINA *(Sorpresa y sofocada.)* ¿A qué has vingut?

QUIMET *(Ab fermesa.)* A recordarte lo que no devias haver oblidat.

ANGELINA No siguis ingrat.

QUIMET Ingrat jo, quan si aleno es per la estimació teva.

ANGELINA *(Sentit.)* Tu y jo ja no 'n podem parlarne d' aquestas cosas.

QUIMET Perque no m' has estimat may.

ANGELINA No vulguis agraviarme.

QUIMET *(Ferm.)* ¡Si, perque fent memoria de lo passat se veuria la teva vilesa.

ANGELINA *(Ab greu dolor.)* ¡Quimet, per Deu!

QUIMET Vols dir que las veritats no han de dirse. ¿No es cert?

ANGELINA Per aixó, perque no la dius la vritat.

QUIMET ¿Es que ja no recordas potser?

ANGELINA Perque Deu no 'l borra per sempre 'l passat.

QUIMET No ho borra perque la gent dolenta tinga ga un rosech que constantment la persegueixi.

ANGELINA *(Se posa á plorar.)* No devía haverte estimat. No la mereixes la meva estimació.

QUIMET No, jo no 'l mereixo l' amor d' una dona que ab tot y haverme jurat estimació eterna, ja no te més paraula que pera desferla.

ANGELINA ¿Qué volías que fes?

QUIMET Lo que faig jo, morir estimant.

ANGELINA ¿Y tu aixó m' ho dius á mi? No, tu no m' estimas com t' hi estimat...

QUIMET Com m' has estimat... Si ta llengua ho diu clar, que no m' estimas ja.

ANGELINA Perque d' estimarme te farías càrrech de la meva situació... veurías que jo al papá dech obehirlo... no 'm parlarias d' aquesta manera que tan m' agravias.

Plora.

QUIMET ¿Y tu á mi no me agravias? ¿Y de la situació meva te 'n fas càrrech tu?

Pausa.

ANGELINA Quimet, lo nostre amor es impossible. Deu ho vol aixis.

QUIMET *(Agafantla.)* Tu li fas d' impossible; no Deu. Que Deu no las vol pas aquestas traydorías.

ANGELINA ¿Qué puch ferhi jo?

QUIMET Dir al teu papá que m' estimas á mi sols.

ANGELINA Fora desobehirlo, tal vegada matarlo, y aixó no ha faig jo ni que 'm costi la vida.

QUIMET *(Energich.)* Adeu, y per sempre.

ANGELINA Que l' Angel te guihi.

Ella abatuda pel sentiment, s' asseu en lo balanci. Ell se 'n va; pero al ser á la porta del barri, hi queda plantat, adolorit. Pausa.

QUIMET *(Se 'n tornà á la vora de ella. Molt sen-*

tit.) ¿Ploras?... ¿Y per qué ploras? Aquestas llágrimas tevas venen á parar totas aquí (*Signant lo cor*) com si fossin envenenadas. Deixa de plorar, que 'l plor teu no puch resistirlo, y sento en tot mi com si m' invadissin las bascas de la mort. ¡Angelina meva, amor meu, esperansa que 'n lo confós camí de ma vida apenada, m' has alentat pera bregarhi! perdónam si t' hi ofés. Que la meva pensa contorbada, corra es verada sense aturador que la contingui. T' estimo jo, t' estimo, y aquesta estimació será la única, la que tancarà per sempre mas parpellas. Cásat, y que siguis felís. Que 'l meu recort ni per un moment te la enfosqueixi la felicitat teva. La meva presencia no te la torbará pas, que lluny d' aquestas terras, s' estará consumintse á l' altre banda del mar.

ANGELINA (*Ab ansietat, aixecantse.*) ¿Marxas?... ¿T' embarcas?

QUIMET ¿Quedarme per aquí? Per que la meva pena fos més desconsoladora... Be prou que tot me la recorda la meva estimació. No 'n tinch pas necessitat de que estigui 'n ma presencia. Tot ho porto gravat aquí (*Signant lo cor.*), y aquí ho conservo com imatge venerada. Tu, no, que de las còsas mevas be te 'n mostres massa desmemoriada. Jo posat á contarho, desde que 'n tinch coneixensa teva, que 't diria 'ls días, las horas que t' hi vist, que hi soch parlat ab tu... Qua-

tre anys que veniu á passar l' estiu en aquesta propietat vostre... La primera vegada que 't vaig veure anavas de curt: érats una nena ab posat de dona; dos anys vaig adorarte, perque adoració era lo que per tu sentia; pero tu n' eras filla del senyor de can Miracle y no me atrevia á dirigirte la paraula. Pero á la festa 'n la iglesia, te contemplava embaldit; al carrer te seguia com encisat, y pels camps, y pels camins, y per tots los indrets d' aquesta torre m' hi veyas atalayante... Y quan te vaig trobar per primera vegada... en la margenada de sota l' era... que t' estimo, l' únich que vaig poguer pronunciar, y tu vergonyosa ab la mirada espurnejante satisfacció, y jo sofocat, sense esma pera mirarte... Ho saps be prou després... mas anadas á Barcelona, passar pel teu carrer, véurens y parlarnos sempre quan estavau aquí... regalarnos lo retrato, escriurens d' amagat, del teu cabell penyora que conservaré com joya sagrada de ma vida... després, fa poch, soptadament, novas que m' ompliren del dol, lo teu cosí per promés y la teva malaltia, monstre devorador que per un sempre més ve á destruirnos la nostre felicitat.

ANGELINA Donchs, si ho saps que jo no més vivia per tu ¿á qué recriminarme? Que també y massa las recordo jo aquellas anadas y vingudas tevas, lo sobressalt ab que jo t' esperava, lo desitj may apagat de

véuret y parlarte. Que si 't Quimet vindrá, que si no vindrá, y espera ab la angunia al cor y las llàgrimas als ulls. Que 'l Quimet no s' enfadi, y dónali aquesta prova de amor, y demá un altre, y ves per aquestos camps ab la companyia de la Marieta perque ell ha de passarhi, y després corre cap á la font qu' ha indicat hi aniria, y estigat dalt, á la finestra, pera que al atravessar la riera, te vegi fent voleyar lo mocador. . Si no ve, si no passa, no hi fa res que la pobre Angelina se li oprimeixi 'l cor, que 'l Quimet ja se 'n disculpará... Y á la nit, queda tancada á la torre, y desde 'l quarto, ab aquella soletat misteriosa dels camps, óne la remor confosa que impensadament s' escapa del poble, y contemplan clavetejadas en la immensitat de la foscor esferehidora, l' alegre vivir dels seus llums, y pensa que allí hi tens lo teu Quimet, y que per passar la vesprada, hi ha altres noyas que te l' enamoran, y tu consumeixte ab la gelosia d' aquell rosech que no para may. Que aquesta gelosia també 't seguirá á Barcelona y al teu cor s' hi arraparará ab més forsa, y si plorás, y si pateixes, ben amagadet del papá y de tothom, que res n' entenguin, y encare que sentis la mort com te volteja, no 't queixis ni ho donguis á entendre, que be prou que 'l teu Quimet te 'n compensará dels sacrificis y dels sofriments, te 'n com-

pensará clavante al mitj de l' ànima la traydora punyalada de la ingratitut.

QUIMET ¡Angelina! no 'm tentis, no 'm tentis. Que estimbada la pedra montanya avall, no hi ha ningú que s' arrisqui á deturarla.

ANGELINA (*Agafantlo ab molt amor.*) No marxis... aquí al meu costat. No t' allunyis, que pel temps que 'm queda de vida.

QUIMET (*Abrasantla amorosament.*) ¿Morir tu? No. Si 'l meu amor n' es prou pera donar-ten la vida.

ANGELINA Me mata, que ja ho saps que 'm mata.

ESCENA XVI

ANGELINA, QUIMET, y JAUME, MIRACLE, PERET y ADOLFO, *del foro.*

JAUME (*Entrant.*) Donchs no 't matará que are ja ho sap lo teu pare.

ANGELINA (*Sorpresa.*) ¡Papá!

JAUME (*Abrasantla.*) Als meus brassos. Aixís, estreny. Perdónam que jò no atinava que 't fes infelís. (*A Quimet.*) Quimet, que la teva mare la vingui á demanar. (*A Adolfo.*) Y tu Adolfo, á la teva mamá ja li explicaré lo que fa 'l cas.

ANGELINA (*A Jaume.*) ¿Perc com ha sigut qu' ho hagi sentit?

JAUME Dona las gracias al teu enamorat, á n' en Peret. Com s' ho ha tramat, ell s' ho sap. Nos ho ha explicat, ja t' ho pots pensarho qué, y nos ha portat allí darrera pera que us sentissim.

ANGELINA (A *Peret, acariciantlo.*) Dolent, més que dolent.

JAUME (A *Miracle.*) Teniau rahó, Miracle. Gracias per l' avis.

QUIMET (*Estrenyent las mans á Angelina.*) ¡Angelina, esperansa y vida meval!

ADOLFO (A *Miracle.*) Veu. Que li deya. Si la mamá hagués sigut aquí m' hauria estalviat aquest lance. Aixó es un sofoco, que pot ocasionarme un descrédit, un descrédit pel meu bon nom de jove elegant y corrido, y un descrédit aixís entre las senyoretas no 's refá tan aviat com me reix un jove fi y delicat, y de la meva categoria. (*Anantsen.*) Me 'n vaig, me 'n vaig...

JAUME ¿Pero ahont vols anar are?

ADOLFO A dirho á la mamá. (*Miracle y Jaume com persuadintlo. Com repentsantse.*) Pero no, pot ser lo viatge emprés tan de repente 'm rependria (A *Miracle.*) Preparim una cadira.

MIRACLE ¿Qué te alguna cosa?

JAUME ¿Qué 't passa?

ADOLFO (*Signant lo coll.*) No sé si es lo coll de la camisa que 'm tiba ó l' amargota que 'm puja. (*S' asseu, y ab exagerament tragueja y se torna aixecar desseguida.*) Pero lo que 'm preocupa es lo de com s' ho pot haver arreglat lo Quimet per suplantarme. Jo soch guapo, elegant y rich, y no entench perque l' Angelina ha preferit al Quimet.

MIRACLE ¿No ho entén?

ADOLFO

(*Molt extranyat*) No.

MIRACLE

Donchs es molt sencill y molt aviat entés. L' Angelina ha preferit al Quimet, pe rque 'l Quimet ha lograt la que vosté no ha sabut: li ha trobat las pessigollas.

Quimet y Angelina, un grupo, amorosament; en altre, Jaume y Miracle, convencent al Adolfo; Peret, sol, contemplantse, sonriguent, á la parella enamorada.

TELÓ RÁPIT

ERRADAS MÉS IMPORTANTS

Pág.

Diu:

Ha de dir:

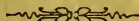
13 Ab lo vestit li arreglará
millor.

Ab lo vestit tret li arre-
glará millor.

22 haver marejar.

haver marejat.

OBRAS DEL MATEIX AUTOR

Lo Procés de la Civilisació. (Folleto agotat.)—La Ciencia del Lenguaje.
—La Ciencia Mitológica.

INÉDITAS

Concepto y tema de la Filología.—Ethología de Granollers.—El teatro antiguo. (Griego y Romano.) Historia de la Escritura.—Self Help. (Ayúdate y Dios te ayudará.)—Qüentos extravagants.

OBRAS DRAMÁTICAS ESTRENADAS

SERVIUS, monólech trágich, 50 céntims.—L' HEREUHET DE LA FERERÍA, comedia en 2 actes y en prosa. (Agotada.)—Lo RECORT DE MOSSÉN ÀNGEL, drama en 3 actes y en prosa. 2 pessetas.—L' ENCEGAT, drama en 3 actes y en prosa. 2 pessetas.—L' EVANGELISTA, drama en 3 actes y en prosa. 2 pessetas.—LA ÚLTIMA CARÍCIA, quadro dramàtich. 50 céntims.—DOLORETAS LA SASTRESA, comedia en 1 acte. 50 céntims.—LA PETITA DE CAN PUNYEGO, ignocentada en 1 acte. 25 céntims.—Lo LLAS ETERN, drama en 3 actes y en prosa. 2 pessetas.—LA CAPELLETA, ignocentada en 1 acte.

INÉDITAS

QUERER DE MUERTE, drama en 3 actos y en prosa.—LLARS APAGADAS, drama en 3 actes y en prosa.—Lo SECRET DE LA LLUISETA, drama en 3 actes y en prosa.—LCS VISIONARIOS, drama en 3 actos y en prosa.—LA DOLROOSA drama en 3 actes y en prosa.

TRADUCCIONS

El Estilo, de M. Buffón, traducido y anotado.
Prosa, de Leopardi, tracció del italiá.
Cuentos escogidos, de W. Irving, versión directa del inglés.
El tonelero de Noremberg, de Hoffmann, versión directa del alemán.
Cuentos cortos, de B. Bjornforn, traducción y noticia biográfica del autor.
Varia, traducción directa del portugués.
De las orillas de Danubio, traducción directa del rumano.
Colección de cuentos, traducción directa del griego moderno.
Algerianas, traducción directa del árabe.

PRÓXIMAS A PUBLICARSE

La Civillización. Estudios.—Ensayos de Etnografía.

